

— Слушайте ме, ви казвамъ! Не ставайте такива! — извика Бързокрилъ, още повече разтревоженъ.

Снѣжанъ се изсмѣ и се намери да си трѣгва.

— Щомъ си бързокрилъ, не остава освѣнъ да бѣгашъ. Ние не сме толкова страхливи.

Бързокрилъ не знаеше какъ да увѣри приятелитѣ си въ злото, което идѣше, и затова отпусна глава и въздѣхна безпомощно.

Тогава най-стариятъ облакъ, който все мълчеше и слушаше другитѣ, бавно рече:

— Бързокрилъ не лъже! Нѣколко пѣти съмъ изпитвалъ ударитѣ на Южняка и все около това врѣме. Затова, вмѣсто да му се присмиваме, по-добрѣ е да помислимъ, що да правимъ. Азъ ще кажа да бѣгаме!

— Какво? Да бѣгаме ли?! — гнѣвно извика Скрѣжанъ. — Само веднажъ да го погледна — и ледени шушулки така ще го накацатъ, че нѣ ще може да се мръдне.